

Sygn. akt IV CNP 68/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie ze skargi uczestników postępowania
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 21 czerwca 2013 r.,
w sprawie z wniosku B. P. i M. P.
przy uczestnictwie A. W. i L. P.
o uregulowanie kontaktów z małoletnimi dziećmi W. P. i L. P.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 grudnia 2013 r.,

1) odrzuca skargę;

**2) zasądza od skarżących na rzecz wnioskodawców kwotę
120,- (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarżący, rodzice małoletnich dwóch córek, domagali się stwierdzenia, na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.k., a w szczególności § 2 tego przepisu, niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 21 czerwca 2013 r., którym została oddalona ich apelacja i od wyroku Sądu Rejonowego w M. ustalającego kontakty dzieci z dziadkami ojczystymi.

W skardze zarzucili naruszenie art. 38 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 113⁶ § 1 k.r.o. na skutek ich błędnej wykładni oraz niezastosowanie art. 58 § 2 k.c. i wskazali, że skutkiem naruszenia wyżej wymienionych przepisów prawa jest niezgodność zaskarżonego wyroku z tymi przepisami.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pomijając oczywiste niedokładności w określeniu przepisu określającego przesłanki dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem, skarżący nie zawarli żadnego wyводу prawnego wyjaśniającego, dlaczego w postępowaniu o ustalenie kontaktów z dzieckiem wnieśli skargę na podstawie „art. 424¹ § 1, a w szczególności § 2 k.p.c.” Sąd rozstrzyga o tych kontaktach w postępowaniu nieprocesowym (art. 582¹ k.p.c.), przesłanki określające dopuszczalność skargi należy oceniać zatem w świetle uregulowania zawartego w art. 519² § 1 i 2 k.p.c. W postępowaniu nieprocesowym można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia co do istoty sprawy sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie została stronie wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego postanowienia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe (§ 1), albo w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, można też żądać stwierdzenia niezgodności z prawem takiego postanowienia, jeżeli strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych chyba, że jest możliwa zmiana lub uchylenie postanowienia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych. Skarżący nie zawarli w skardze żadnego wyводу uzasadniającego powyższe przesłanki, ani w kontekście art. 424¹ k.p.c., ani w kontekście art. 519 k.p.c. poza wskazaniem,

że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków nie było i nie jest możliwe. Zarówno w § 1, jak i w § 2 artykułu 519² k.p.c. dopuszczalność wniesienia skargi została wyłączona w wypadku, gdy jest możliwa jego zmiana lub uchylenie w drodze przysługujących stronie środków prawnych. Przez taką zmianę lub uchylenie rozumieć należy nie tylko możliwość jego zaskarżenia w drodze zwyczajnego lub nadzwyczajnego środka odwoławczego, ale również zmianę przewidzianą przez przepisy szczególne w razie zaistnienia określonych okoliczności. Możliwość zmiany orzeczenia jest środkiem prawnym wyłączającym dopuszczalność skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Podstawę orzeczenia o kontaktach dziadków z małoletnimi wnukami stanowią artykuły 113 - 113⁵ k.r.o., stosowane odpowiednio poprzez artykuł 113⁶ k.r.o. Zgodnie zaś z art. 113⁵ k.r.o. sąd opiekuńczy może zmienić rozstrzygnięcie w sprawach kontaktów, jeżeli wymaga tego dobro dziecka. W odniesieniu zatem do prawomocnego postanowienia rozstrzygającego o kontaktach z dzieckiem możliwość zmiany lub uchylenia tego postanowienia na podstawie art. 113⁶ k.r.o. wyłącza dopuszczalność skargi o stwierdzenie jego niezgodności z prawem. W konsekwencji skarga jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu bez badania, czy spełnia przesłanki określone w art. 424⁵ w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., o kosztach rozstrzygając z art. 520 § 3 i 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ i 424¹² k.p.c. oraz § 5, § 11 pkt 3 i § 13 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).